

Ante Tomić

**VELIČANSTVENI
POSKOKOVI**

■ Laguna ■

Copyright © 2014, Ante Tomić
Copyright © ovog izdanja 2023, LAGUNA

BIBLIOTEKA BEZ PREVODA

Knjiga 22

U spomen na Milorada Bibića i Gorana Zlojčića

Sadržaj

Pod hipotekine hipoteke hipotekom	11
O pušenju na prvom dejtju.	26
Prokleta, jebena, podla laž.	38
Biži dok ti džigericu nisu izvadili	50
Luna Radić i klapa <i>Špurtil</i>	65
Muškarac nije muškarac dok mu je otac živ.	78
Kopile iz Lihtenštajna	94
Potpuno gol, s erekcijom i kamerom.	106
Kraljević i prosjak	122
Sebične, okrutne, gramzive i frustrirane gnjide	133
Seks s Pepeljugom	146
Belzebub je cvilio i režao.	158
Zemlja će eksplodirati od znatiželje	170
Opojna droga kokain.	182
Azil za napuštene životinje	193
Zašto je kultura važna	205

Akcija u devet nula nula	219
Božić u obitelji Mlakić	229
Party animal iz Smiljeva	242
Nanjušili su nam krv	252
Ovo je krasna zemlja	269
<i>Zahvala</i>	275
<i>O piscu</i>	277

*Ljubav se ne trži niti ne kupuje
Ljubav se ne trži niti ne kupuje
Ko ljubiti ne zna
Ko ljubiti ne zna
Šej, nek se ne hapljuje*

međimurska narodna

Pod hipotekine hipoteke hipotekom

Krajem travnja, već kad se činilo da je zima iza nas, hladna fronta spustila se sa sjeverozapada Europe i u Hrvatskoj je čitav tjedan gotovo bez prestanka kišilo. U Gorskom kotaru čak je pao snijeg, prometni pravac Oštrovica–Kikovica bio je zatvoren za kamione s prikolicom. Nekolicina građana koji su se te bezvoljne, sumorne i vlažne nedjeljne večeri zatekli na Trgu bana Jelačića nisu se ni osvrnuli za muškarcem u otrcanoj zelenoj jakni, s kapom od smeđeg samta, što se pognut zaklanjao slomljenim crnim kišobranom. Po izgledu je mogao biti prosjak, sakupljač plastične ambalaže, bivši zatvorenik ili bezumnik otpušten iz duševne bolnice – jedan od onih što od tko zna koje svoje nevolje lutaju mokrim velegradskim pločnicima. Rijetki su se prolaznici ukrcavali u jarko osvijetljena tramvajska kola i nitko nije primijetio i našao neobičnim kad je ovaj iza križanja s Praškom kratko, sumnjičavo pogledao lijevo i desno i hitro skrenuo u podzemlje, niz stepenice odavno zatvorenog javnog nužnika. Nikoga nije bilo da svjedoči kad je on otključao lokot na lancu, gurnuo željezna vrata i ugazio u crnu lokvu i smeće.

Muškarac je zatvorio za sobom i uključio džepnu lampu, a na snopu slabog svjetla ukazalo se bijedno, nečisto predvorje nekadašnje sanitarne ustanove, natrula i naherena vrata ispala iz šarki i zidovi išarani razvratom i niskostima. Oprezno gacajući kroz vodu, ušao je u prostoriju s pisoarima i iz nje u drugu kabinu slijeva, podigao svjetlo lampe i uzeo šapatom brojati pločice od stropa naniže. Kad je došao do sedmog keramičkog kvadrata, na kojemu je ruka nepoznatog pohotnika napisala vrlo nepristojnu opasku o spolnim navikama stanovite Mladenke, uz lijevi rub ga je vrhovima prstiju čvrsto utisnuo možda pola centimetra u zid, zatim pustio, a on je poskočio i otvorio se kao prozorčić, otkrivajući plitku malenu nišu s brojčanikom. Čovjek je utipkao sedmeroznakastu šifru i negdje u betonu nešto je triput škljocnulo. Sekundu ili dvije kasnije stražnja se stijenka kabine uz jedva čujan cvilež povukla ustranu, a iza nje ukazala se prostorija po svemu različita od mračnog, prljavog klozeta – velika podzemna dvorana sa zidovima u orahovini, ulaštenim parketom s intarzijama i posred svega, ispod niza kićenih kristalnih lustera, dugačak konferencijski stol okružen udobnim kožnim naslonjačima. Na daljem kraju stola, pod širokim krugom svjetlarnika, jedinim izvorom prirodnog svjetla ovdje, već je netko sjedio. Spustio je novine i preko naočala pogledao pridošlicu.

„Uranio i ti“, dobacio je zagrebački nadbiskup, kardinal Valentin Lovrić, kad je Tomislav Poskok otresao kišobran, objesio jaknu i zatvorio za sobom. „Baš čitam da ti je sin u ljubavnoj vezi s nekakvom pjevačicom, kako se ono zove...“

„Ne spominji mi ni nju ni njega“, uzdahnuo je gorko Poskok spuštajući se u naslonjač nasuprot nadbiskupu.

„Luna“, našao je crkveni velikodostojnik ime u novinama. „Nije me briga, ti si mu otac, ali isto je mogao naći našu curu.“

„Ma, naša je, Dragica se inače zove, a to Luna je, onako... umjetnički“, objasnio je Poskok mrzovoljno.

„A sin ti?“, zanimalo je dalje Lovrića. „Koliko je ono njemu, trideset?“

„Trideset dvije.“

„Pa što ga ne ženiš?“

„Što ne ženiš ti svoga?“, lecnuo se Poskok.

„Moj je tek diplomirao“, rekao je nadbiskup uvrijeđeno.

Tu se razgovor među njima dvojicom na nekoliko trenutaka u nelagodi zaustavio. Tomislav Poskok, najbogatiji čovjek u zemlji, čije se prezime kočilo iznad ulaza stotina dućana, vlasnik mljekara, mesnica, klaonica, punionica vode i beskrajnih hektara poljoprivrednih dobara, zagledao se u niz uljanih portreta koji se pružao čitavim jednim zidom prostorije u kojoj se više od dvije stotine godina okupljaju najmoćniji muškarci u Hrvatskoj. Upravo preko puta, poviše svoga dalekog i, po Poskokovom sudu, bezvrijednog i nedostojnog nasljednika Lovrića, u ljubičastom je ogrtaču, s velikim križem na prsima, visjela slika presvetog Maksimilijana Vrhovca, koji je krajem osamnaestog vijeka ispod centralnog zagrebačkog trga dao sagraditi ovu prostoriju. Legenda kaže da su svim graditeljima, od glavnog majstora do najmanjeg tesarskog šegrta, po završetku posla bili odrezani jezici.

Velika dvorana Bratstva hrvatskog zavjeta tunelima je povezana s Kaptolom i Banskim dvorima, a naknadno su, u drugoj polovici dvadesetog vijeka, više kao izlaz u nuždi, probijena vrata prema javnom zahodu. Naraštajima već o njezinom stanju, o popravcima namještaja, bojanju zidova, čistoći, ventilaciji i toplini, koja se i sad širi iz zapaljenih hrastovih cjepanica u širokom kamenom kaminu, brinu pripadnici jedne gornjogradske obitelji besprijekornog ugleda,

nepokolebljivog patriotizma i stamene katoličke vjere. Tajnu njezinog postojanja otac na samrtni prenosi najstarijem sinu.

Premda tek nekolicina zna za ovo mjesto, iz njega se, dobro ili loše, usmjerava povijest našeg naroda. U Velikoj dvorani Bratstva hrvatskog zavjeta utanačena je konačna verzija Hrvatsko-ugarske nagodbe, Ilirski pokret u njoj je osnovan, tu su se birale strane u svjetskim ratovima, tu smo se i udruživali i razilazili sa Srbima, Vlatko Maček je tu dobio posljednje upute prije potpisivanja sporazuma s Dragišom Cvetkovićem, tu je odlučeno da Nazor ode u partizane, a Krleža stane na čelo obnovljenog Leksikografskog zavoda. Proizvodnja prve naše atomske bombe u skrivenom pogonu *Petrokemije* u Kutini, izgradnja Novog Zagreba, *Deklaracija o nazivu i položaju hrvatskog književnog jezika*, Hrvatsko proljeće, slom Hrvatskog proljeća, programi stabilizacije, devalvacije valute, privatizacije poduzeća, pravci autocesta, javno-privatna partnerstva, dobitnici književnih nagrada, nove pjevačice grupe *Magazin*, *Dinamova* osvajanja nogometnih prvenstava... sve se tu utvrdilo.

Umirovljenici koji bistre prilike u zemlji šetajući s kraja na kraj Trga, kolporter i što izvikuju naslove i ljubavni parovi što se sastaju kod spomenika slavnom državniku i vojskovođi, ulični pjevači i prodavači peciva – nitko od njih i ne naslućuje da se sve ono zaista važno u Hrvatskoj dogodilo i događa voljom dvadesetak političkih, gospodarskih, kulturnih, sudskih i crkvenih uglednika, koji se jednom u mjesecu nalaze ispod njihovih nogu. Prolaznici što se zaustave počiniti uz vodu Manduševca ni u snu ne bi pomislili da je dno fontane odozdo prozirno i da sjede iznad svjetlarnika jedne raskošne sale u kojoj se, možda baš ovog trenutka, odlučuje i o njihovoj sudbini.

Travanjske nedjelje kojom počinje naša priča Tomislav Poskok tu se, mimo redovnog okupljanja članova Bratstva,

našao s nadbiskupom i premijerom da zatraži njihovu novčanu pomoć u kupovini većinskog paketa dionica najvećeg slovenskog trgovačkog lanca, rizičnom podvigu koji bi mu, prođe li sve kako treba, pomogao u stabiliziranju njegovog poslovnog imperija ozbiljno zaljuljanog velikom svjetskom financijskom krizom.

„Ej, vas dvojica“, rekao je premijer kad je došao malo prije osam. „Ne zamjerite, htio sam vidjeti početak *Dnevnika*.“

„Šta kažu?“, upitao je Poskok. „Opet bi me hapsili.“

„Dat će Bog, jednom će im se i posrećiti.“ Premijer Meter vedro mu je namignuo i dobacio: „Tetka ti je poručila da joj se javiš.“

Luka Meter i Tomislav Poskok bili su rođaci, sinovi dviju sestara iz jednog krševitog ubogog sela u Dalmatinskoj zagori.

„E, ne bi tako u crkvi ostavio“, rekao je tada zlovoljno nadbiskup, koji je zabačene glave gledao put svjetlarnika, gdje je netko upravo za sreću bacio novčić u bistru vodu fontane. Na nekoliko trenutaka trojica uglednika znatiželjno su se zapiljila u crne kružice kovanica rasutih na plavoj staklenoj plohi iznad njih.

„Je li ono netko bacio pet kuna?“, primijetio je Poskok.

„Gdje?“

„Tamo, gledaj“, pokazao je prstom uvis, „sasvim desno, uz rub.“

„Duše mi, pet kuna“, potvrdio je Lovrić.

„Pa kad kažu da narod nema para“, odmahnuo je premijer.

„Narod?“, kazao je nadbiskup kivno. „Narod je bagra. Koliko god da si loš prema njemu, narod zaslužuje još gore.“

„Ja ne mogu biti gori nego jesam“, našalio se premijer na vlastiti račun, a Tomislav Poskok je pomislio kako to i nije sasvim neistinito.

„Puno puta se upitam što je mene Bog kaznio da se rodim među Hrvatima“, nastavio je neutješno Lovrić. „Pogledam

koji put u Rimu kardinale iz drugih zemalja, što ti ljudi imaju, gdje žive, koje aute voze, i čisto me sram dođe odakle sam ja došao.“

„Valentine, prijatelju“, upozorio ga je premijer, „da nisi iz Hrvatske, ti nikad ne bi ni bio svećenik. Da si se rodio negdje drugdje, tebi bi vjerojatno zabranili da ulaziš u crkvu. Na vratima bi stajala tvoja slika s upozorenjem: 'Ovom čovjeku je zabranjen ulazak u sve sakralne objekte na teritoriju države'.“

„Pa nije ti neki vic“, uvrijedio se nadbiskup.

„Ajde, pa nije tako loš“, rekao je premijer, a onda se okrenuo Poskoku i prešao na stvar zbog koje su se njih trojica okupili. „Nego, Tomo, vidi, ono tvoje. Nemoj se ljutiti, ali ja to ne mogu napraviti. Ni Lovrić ni ja. Ne pod uvjetima koje ti predlažeš. Imovina kojom jamčiš za pare koje bi posudio naprosto je... jebiga, sranje.“

„Luka, nemoj“, rekao je Poskok, „tu je dvjesto tisuća kvadrata.“

„Pod hipotekom“, naglasio je nadbiskup Lovrić.

„Pod hipotekine hipoteke hipotekom“, dodao je Meter. „Mi bismo bili valjda šesnaesti u redu da se naplatimo od toga terena ako ti propadneš. Da topla kuja dođe u šinteraj, ne bi se oko nje skupilo džukela koliko ti imaš vjerovnika za dvjesto tisuća kvadrata skladišta na periferiji. A i ovo drugo što nudiš, ajmo po duši, znaš i sam, da vrijedi, dobio bi pare u banci i ne bi u nas pitao.“

Tomislav Poskok načas je zamišljeno naškubio usne. „Ne možete mi to napraviti“, kazao je. „Nakon svega što sam učinio za vas, nije fer, ljudi. Luka, majku mu, znaš koliko sam uložio i u tebe i u stranku. Koliko me samo tvoja posljednja kampanja koštala. Jeste li vi čuli“, okrenuo se načas nadbiskupu, „priču s medom?“

Nadbiskup je upitno podigao obrve i niječno odmahnuo, a Meter se nervozno nasmiješio.

„Pet milijuna malih staklenki meda dao sam da se napravi“, počeo je Poskok. „Znate one staklenkice, kao u hotelima što ih dobijete za doručak? E, ja sam ih njemu“, pokazao je premijera, „napravio pet milijuna. On me je molio da mu to napravim. Pet milijuna malih pakiranja meda s njegovom slikom i natpisom: 'Radit ću za Hrvatsku kao pčela.' To je trebao biti službeni slogan kampanje: 'Radit ću za Hrvatsku kao pčela.' Prvi dan je to trebao svečano izjaviti, a onda bi idućih mjesec dana putovao zemljom i narodu dijelio staklenkice. I znate što je on napravio? Izašao je pred novinare, idiot, i rekao: 'Radit ću za Hrvatsku kao konj.' Ja nisam od užasa mogao sebi doći.“

„Jebiga, izletjelo mi u uzbuđenju“, nacerio se Meter.

„E, znam“, složio se Poskok. „Tebi je izletjelo. A što s medom? Što sam ja mogao sa dvanaest šlepera meda nakon što si ti rekao: 'Radit ću za Hrvatsku kao konj', konjino jedna glupa?! Milijune sam na tebe potrošio i još uvijek trošim. Bez mene ne bi dobio drugi premijerski mandat. Nikad većinu u Saboru ne bi imao da ti ja, iz svog džepa, nisam kupio koaliciju s ona dva kretena iz Pučke stranke. Jednome dao novog Passata, a drugome, sjećaš se što je pitao – zvono?“

„Župniku je obećao zvono“, potvrdio je premijer.

„Zvono sa svojim imenom ugledni zastupnik darovao crkvi. I sad za njegovu dušu zvoni tamo u nekakvoj njegovoj vukojebini, a ja, ja ga lično naručio, platio i lijevanje i montažu. Što vi mislite, presveti“, okrenuo se biznismen crkvenom čovjeku, „vidi li dobri Bog na nebesima da to nije njegovo zvono?“

„Sve On vidi“, rekao je teološki autoritet učeno.

„Vidi, nego kako“, složio se Tomislav Poskok. „Sve On vidi. Vidjet će valjda i onu malu benediktinku što je ostala

noseća, onu bivšu časnu, danas samohranu majku, koju ste meni poslali da je zaposlim.“

Nadbiskup se odjednom zaškarpunio i zamukao.

„A vi baš volite te časne“, nastavio je Poskok zločesto ga gledajući. „To vam je bila treća. I zašto baš benediktinke, zar među karmelićankama nema tako dobrih pičaka?“

„Tomo, nemoj tako“, umiješao se Meter. „Pusti čovjeka. Pomogli bismo ti, kao što smo uvijek pomagali. Svoji smo, Bože dragi, ali to što pitaš, te pare... Puno je, brate! Puno tražiš, a garancije su ti nikakve. Da ponudiš štogod drugo, ozbiljnije... Ne znam...“

„Daj nam dionice“, bubnuo je Lovrić nervozno.

Poskok se iznenađeno okrenuo crkvenom poglavaru, primjećujući usput kako se Meter trgnuo. Grimasa na premijerovom licu odala mu je kako je riječ o nečemu što su njih dvojica već dogovorili, ali se Lovrić istrčao i preuranjeno im razotkrio plan.

„Šta da ti dam? Dionice svoje firme?“, otresao se poduzetnik na nadbiskupa. „Dat ću ti kurac da iskopaš oko.“

„Dobro, Tomo, nije čovjek tako mislio“, umirio ga je rođak premijer. „Nitko od tebe ne traži da se odrekneš svoga životnog djela, da svoje dijete dadeš drugome, da nešto što si ti sa svojih deset prstiju krvavo stekao...“

„Luka, majke ti“, prekinuo ga je Poskok nestrpljivo, „nismo na mitingu.“

„Oprosti“, ispričao se Meter, a onda zastao, ozbiljno pogledao Poskoka i kratko i bez uvijanja mu kazao što je imao na pameti: „Založi dio firme.“

„O, kurve!“, opsovao je Tomislav Poskok ogorčeno. „Ne, ne, poslušaj me do kraja. Ja sam razmišljao, a vjerujem da će se i Lovrić složiti sa mnom...“

Nadbiskup je spremno zakimao da se slaže.

„Tražiš li tako velike pare, mi se moramo osigurati. Nudi-mo ti fiducijarni kredit na udio u firmi. Ostavi nam dionice u zalog. Pazi, u zalog! Nema prijenosa vlasništva, sve ostaje tvoje“, nastavio je Meter, „i pošteno ti se vraća kad do kraja vratiš kredit.“

Poskok je sumnjičavo pogledao prvo premijera. Zatim nadbiskupa.

„Dobro, mudrijaši“, upitao je napokon, „a koliki dio ste vi mislili tražiti?“

„Pedeset posto plus jedna dionica“, rekao je Meter.

„Nema šanse!“

„Žao mi je, manje od toga ne možemo.“

„Luka, nema šanse da ti ustupim pola firme. Ne možeš to tražiti. Pola moje firme, znaš i sam, vrijedi puno više od onoga što tražim od vas.“

„Ali mi ne kupujemo“, javio se nadbiskup.

„Tako je“, prisnažio je premijer. „Da prodaješ pedeset posto plus jednu dionicu, svakako bi imao pravo pitati puno više, ali ovdje se ne mijenja vlasnik. Rekli smo, riječ je o zalogu. Vrijednost zalogu uvijek je veća od vrijednosti kredita.“

„O, mamicu vam...!“, uzdahnuo je Tomo Poskok, pružio se u naslonjaču i zabacio glavu razmišljajući, dok je premijer nastavio objašnjavati kako će operaciju realizirati preko lihtenštajnske off shore kompanije koju će on i nadbiskup osnovati s jednakim udjelom u vlasništvu, u velikoj tajnosti, razumije se, jer ni Kaptol ni Vlada službeno ne smiju imati ništa s ovim...

Osnivača i vlasnika *Poskok international holdinga d. d.* nije iznenadio prijedlog premijera i nadbiskupa, ili barem ne u mjeri u kojoj se njima činilo. Prikazivao se zatečenijim i ozlojeđenijim nego je doista bio, kako je i inače, u svim

poslovima koje je ikada dogovorio, pa i u onim najunosnijim, glumio izigranog siromaha, naivca koji nevoljko pristaje na nešto što mu neće donijeti ništa osim gubitka i brige.

Ipak, dijelom to nije bila samo gluma. Tomislava Poskoka, kraj sveg bogatstva, stvarno je čitav život iskreno tištalo kako njegov trud nije pravedno nagrađen i ništa što je stekao nije ga moglo izliječiti od osjećaja da je sramotno zakinut i okraden od propalica koje su neizmjereno manje uložile, manje radile i riskirale od njega.

To postojano nezadovoljstvo pojačavalo se posljednjih godina. Bivalo je sve mučnije otkako je velika kriza zatresla svijet i presušila korita kojima su dotad stizali tokovi novca što su okretali kotače njegovog biznisa. Banke su došle opreznije nego ikada prije, nemilosrdnije u traženju garancija i nezasitnije u profitu, ili su se naprosto zatvorile, uvukle u oklope kao kornjače, dok se njegov vitalno važan rast i razvoj svakodnevno, mic po mic, usporavao i napokon zaustavio. Tako ukopan u mjestu, zadužen daleko preko vrijednosti svoje imovine, s prihodima što su naočigled kopnili, u jednu riječ – sjeban, Poskok je došao ovoj dvojici da mu pomognu. Bila je to, vjerovao je, njihova dužnost. Nešto je veće, vječnije i tvrđe od njih trojice bilo na stvari. Stati uz najveću hrvatsku kompaniju, dati joj novu snagu širenjem na susjedna tržišta bio je nacionalni interes, nešto čemu se svatko od njih zakleo služiti. „Još Hrvatska ní propala dok mi živimo“, rekao bi stari Gaj i tko god među njima želi može tamo pod staklom, na zidu kraj kamina, vidjeti te stihove, napisane njegovom rukom, baš na ovom mjestu, u Velikoj dvorani Bratstva hrvatskog zavjeta, prije mnogo godina.

Nadbiskupa i premijera, kako se čini, nije grijao takav patriotski žar, ali nisu ni sasvim razočarali Tomu Poskoka. Imao je već čast vidjeti kakva je gramziva mala gnjida

presveti Lovrić, a i rođu Luku je znao kao besramnog lupeža i, kad se sve zbroji, nije uistinu prošao gore nego je mislio da će proći. Ostao je samo onaj poznati gorak osjećaj prevarenosti, ali on bi ga, shvaćao je, jednako mučio i da je bio uspješniji u pregovorima. Dapače, u samotnim, intimnim trenucima priznavao je sebi da ga je vjerojatno baš ta stvar i gurala naprijed, ona je bila u korijenu svih njegovih žudnji. Dućane, tvornice, poljoprivredna dobra, farme, mljekare i klaonice, sve što ima u znatnoj mjeri može zahvaliti trajnom i neizlječivom duševnom jadu da je sudbina nepravedna prema njemu.

„Ne zoveš više da pođemo skupa na veprove“, rekao mu je malo i prijekorno premijer na rastanku.

„Luka, zadnji put si mi ustrijelio lovočuvara.“

„Pa dobro, dogodi se, nesreća u lovu...“, krenuo se ispričavati Meter.

„Ovo je bilo na parkiralištu“, podsjetio ga je Poskok zakopčavajući jaknu. „Nismo ni došli do lovišta.“

„On je dobro?“

„Lovočubar? U invalidskim je kolicima, propio se, žena mu je otišla, djeca ga mrze, susjedi ne razgovaraju s njim, jedino ga pas nije napustio.“

„Psi su čudesna bića“, zaključio je predsjednik Vlade.

Vraćajući se kasnije kući mokrom, vijugavom cestom preko obronaka Zagrebačke gore, Tomislav Poskok gotovo je sletio u grabu kad su ga iza jednog zavoja zaslijepila svjetla nekakvih kola tako velikih da je u prvi tren pomislio da je riječ o kamionu. Nije zapravo morao ni pogledati da bi znao tko je za volanom terenske grdosije. Samo je opsovao i zavrtio glavom. Ostavio je Mercedes u garaži i liftom se popeo na drugi kat puste i utihle kuće. Ušao je u kuhinju i poljubio u tjeme suprugu koja je na malom televizoru na

frižideru gledala film s Kevinom Costnerom i grickala kekse od integralnih žitarica.

„Sve dobro?“, upitala ga je ona odsutno.

„Aha“, odgovorio je on podižući poklopac sa srebrene pladnja i zlovoljno gledajući ružičasti rozbif po rubovima brižljivo ukrašen malim rajčicama i ukiseljenim lučicama, dostavljen iz otmjenog zagrebačkog restorana. Mrzio je nedjeljne večeri, kad posluga ima slobodno, a on mora jesti drek iz kateringa.

„Oprosti“, ispričao se otvarajući frižider i uzimajući zimsku salamu i ementaler, a ona se izmaknula malo u stranu da vidi ekran.

„Kakav ono auto Zdeslav vozi?“, upitao je slažući narezak u kruh.

„Hummer.“

„Pa kad je kupio Hummera?“

„Ja sam mu ga kupila“, rekla je jednostavno žena, a njezin muž je od zaprepaštenja samo zinuo sa sendvičem zastavljenim ispred usta. Nekoliko trenutaka tišine koji su uslijedili njoj je dalo naslutiti kako je ipak riječ o nesvakidašnjoj odluci koja traži dodatno objašnjenje te je napokon odlijepila pogled od televizora.

„Znaš kako se ja uvijek bojim kad on navečer izlazi i ne mogu zaspati dok ne čujem da je došao. Svakakvih budala ima na cesti, a i on i njegovo društvo, popije se, čovjek je umoran...“

„I zato si mu kupila terenac od dvije tone?“

„Ako se sudari, da pogine onaj u drugom autu“, zaključila je Marija Poskok razumno.

„Eh, što ti je majka“, rekao je on i konačno zagrizao.

Vidi nas, pomislio je nešto kasnije. U kući od dvije tisuće kvadrata nas dvoje sami u kuhinji. Ipak, nije to bilo nešto što

ga je ispunjavalo nesrećom. Dapače, između stotina, možda tisuća stvari, bića i pojava koje su svakodnevno uništavale živce i probavu Tomislava Poskoka, tihe večeri sa suprugom bile su mu rijetki časovi potpune sreće i spokoja. Jednom se oženio i nije se više mislio ženiti. Dobro, nikad ozbiljno. Seks mu se sviđao, no nije on bio, kako bi rekao, za akrobacije. U tim je stvarima bio konzervativan i tvrd, asketski čedan, na sastancima uprave u njega nije bilo prostačkih šala. Jednom je čak otpustio jednog direktora kojemu su sise i guzice stalno bile na pameti, jednostavno nije više mogao slušati kako se ovaj besramno hihoće. Kao da je mulac, bogati.

Doživljavao je to nezrelim, nije mogao vjerovati nekome s takvom nedostojnom slabošću. Nelagodno bi se lecnuo ako bi mu koji partner s ljubavnicom došao na večeru, mlađa punoljetnica u tijesnoj haljinici u Poskokovim je očima rušila čovjekov poslovni ugled, a ako bi ova još imala plastične sise, Tomislavu Poskoku nakon poreza na dodanu vrijednost nešto najgore što je čovječanstvo ikad izmislilo, sastanak nije imao nikakve perspektive. Nije mogao razmišljati o biznisu, o postocima, marži i troškovima prijevoza, ni do čega mu zapravo nije bilo, izgubio bi tek i bezvoljno spustio beštek ako bi se nekakve tvrde, nategnute polulopte isprčile za njegovim stolom.

Ova Zdeslavova, Dragica, Luna, kako li se zove, ona ima plastične. Tomo Poskok to nikada nije komentirao, čak ni sa ženom, ali nikako mu nije bila draga sinova veza s pjevačicom. Koješta mu, uostalom, kod njegovog jedinca nije bilo drago. Imenovao ga je u upravu, namjestio za direktora marketinga, ali dečko je bio neodgovoran i aljkav i, da nije njegova krv, davno bi ga najurio. Evo, kad je ova Luna u pitanju, razgnjevio se, ali nije ništa rekao kad je otkrio da joj je *Poskok international holding* platio snimanje posljednjeg

albuma. Ipak, pretilo mu je čašu kad je Zdeslav nedavno od jedne njezine pjesme, beznačajnog radijskog hitića *Gric gric*, htio napraviti reklamu za čips i dati joj novac koji bi dostajao za sve godišnje troškove – i plaće zaposlenih i najam i režije – jednog manjeg dućana. Poderao je ugovor i samo čekao da ga sin dođe upitati zašto to još nije potpisano. Srećom, ovaj je imao dovoljno pameti da mu ne dolazi.

Pojeo je sendvič, popio pola litre jogurta i kratko gledao televiziju pokušavajući uhvatiti konce priče. Kevin Costner bio je nekakav brodograditelj, a ova plava, nije baš najbolje shvaćao...

„On je udovac?“

„Žena mu se utopila, a on joj je pisma u boci bacao u more.“

„Ajoj“, rekao je on suosjećajno.

„Ova ženska je našla njegova pisma pokojnici. Tako su se upoznali.“

Zanimljivo, pomislio je Tomislav. Šteta što nije gledao otpočетка. Premda, nije on baš za ljubavne. Ove s udovcima. Takvi su, shvaćao je, najbolji, nema pravog ljubavnog filma ako glavnom junaku žena nije ili umrla ili tek treba umrijeti.

„Laku noć.“

„Laku noć.“

Zaustavio se na vratima da joj još nešto kaže, ali se više nije mogao sjetiti što, a i ona se ionako ponovno okrenula da gleda film, pa je zatvorio i otišao na kat, u radnu sobu i iz nje u drugu, manju, čiji je ključ imao samo on, prostoriju sa samo dva komada pokućstva: masivnim metalnim sefom s najvrjednijim dokumentima i ormarom s lovačkim oružjem. Navukao je čiste bijele rukavice, a potom iz ormara izvadio sjajni sanduk od orahovine u kojemu je ležala bebica, najvrjednija u njegovoj kolekciji, jedinstveno umjetničko djelo švedskog majstora Viggoa Olssona i njegovog sina Ulfa.

Napetost se u njemu pomalo otapala, sve su njegove brige i tjeskobe iscurile negdje u nekakav slivnik dok je bijelim pamučnim krpama pažljivo laštio prekrasnu crnu pušku.

Nakon večerašnjeg razgovora znao je da Luku Metera, pa da mu je stoput rođak, više neće podržavati. Dapače, trudit će se i neće žaliti novca da ga uništi. S nadbiskupom je, nažalost, stvar nešto složenija. Ipak, vjerojatno bi se i tu nešto dalo učiniti. „Ako je išta u ovome životu sigurno, ako nas je povijest išemu naučila, to je da svakoga možeš ubiti“, sjetio se Tomislav Poskok citata iz drugog nastavka *Kuma* od Francisa Forda Coppole.

Zidni sat je dolje u salonu odbio dvanaest puta kad je napokon završio posao i kad je nauljeni zatvarač čisto škljocnuo u pušci.